

Begge eksempler viser, at akademikere kommer ind på utraditionelle ansættelsesområder via løntilskud.

Ansættelsen med løntilskud kan kobles sammen med et introkursus, som klæder den ledige på til at kunne komme ud i virksomheden, og der er også mulighed for at starte med et kortvarigt praktikforløb, inden der skrives ansættelsesbrev.

Der er desværre nok mange virksomheder, der ikke er klar over de muligheder, der eksisterer. Bl.a. derfor har regeringen iværksat de initiativer, jeg har været inde på. Ikke særinitiativer, ikke særordninger, men særlige initiativer, der betyder, at vi sætter ekstra kræfter ind på at bekæmpe akademikerledigheden inden for de eksisterende fleksible rammer.

Kl. 16.15

Det er i øvrigt lidt svært at forstå, at forslagsstillerne ønsker en særordning, hvor ledige akademikere får mulighed for at få et større økonomisk tilskud end andre ledige med ud til virksomheden.

Endelig har jeg forstået på evalueringen af den gamle isbryderordning, at løntilskuddets størrelse ikke var afgørende for virksomhederne – langt vigtigere var de lediges kvalifikationer.

Hvis vi spørger de små og mellemstore virksomheder i Danmark, om der er behov for nye støtteordninger, tør jeg godt forudsige svaret.

Vi skal holde fast i den forenkling af redskaberne, som et flertal i Folketinget stod bag ved gennemførelsen af »Flere i arbejde«, inklusive Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre, men vi skal også helt klart ud at have fat i virksomhederne og fortælle dem om de muligheder, der rent faktisk findes.

Regeringen indstiller derfor det fremsatte beslutningsforslag til forkastelse.

Formanden:

Tak til beskæftigelsesministeren. Og så er det hr. Flemming Oppfeldt som ordfører.

Flemming Oppfeldt (V):

Venstre støtter de seks initiativer, som regeringen allerede har taget for at introducere ledige akademikere til arbejdsmarkedet. Venstre har konstateret, at der allerede er ansat 700 ekstra akademikere, ledige akademikere, under den individuelle og skræddersyede ordning, der startede sidste efterår. Vi støtter også, at der nu er kommet en række aktører på banen, som har til opgave at finde job til ledige akademikere.

Så allerede i dag sker der meget. Spørgsmålet er blot, om vi nu skal bygge en ordning oven på de andre ordninger.

Venstre er af den opfattelse, at forslaget er alt for kostbart, alt for upræcist og alt for bureaukratisk.

Kostbart, for hvorfor skal en akademiker have et større tilskud end alle andre? Det kan vi overhovedet ikke finde nogen begrundelse for. Hvorfor skal man, bare fordi det er en akademiker, give et større tilskud? Vi ved fra evalueringerne af den gamle isbryderordning fra 1994 til 1995, at det ikke var tilskuddets størrelse, der var afgørende for, om virksomhederne gik ind i denne her ordning.

Så mener vi, det er upræcist, det rammer i flæng og rammer måske ikke de områder, der har mest behov herfor.

Endelig er ordningen bureaukratisk, alene fordi den jo skal bygges op. Der skal indrettes nye kontorer og nye skemaer og nye vurderinger og nye procedurer, som vi jo i virkeligheden bare kunne efterkomme i det eksisterende system inden for programmet »Flere i arbejde«.

Så man kan sige, at vi er fuldstændig enige i sigtet. Vi er fra Venstres side fuldstændig enige i, at man godt kan bruge løntilskud til at introducere akademikere til bestemte typer virksomheder, og det er jo også det, regeringen har redgjort for.

Akademikerarbejdsløsheden er på 6,4 pct., og den er lig med den almindelige gennemsnitlige arbejdsløshed for de øvrige ledige. Så der er ikke noget i arbejdsløshedstallene, der begrundes, at man skal lave et ekstra større tilskud, fordi det er en akademiker, vi her taler om.

Så vi mener faktisk fra Venstres side, at vi har en bedre plan, at vi har bedre og mere præcise værktøjer i »Flere i arbejde«-kassen, og som allerede virker her og nu.

Jeg vil fra Venstres side godt påpege et enkelt problem, som vi måske burde udtænke nogle løsninger på, som der ikke umiddelbart er tænkt på, og som der heller ikke fra forslagsstillerens side er tænkt på. Det er det faktum, at akademikerne jo selvfølgelig bliver uddannet i de store uddannelsesbyer, København, Århus, Odense, Aalborg, og under uddannelsen har boet der. De har vænnet sig til miljøet og bruger byerne aktivt og er måske ikke særlig mobile; de er måske ikke interesseret i at komme væk fra disse byer derud, hvor vi har virksomheder, der kan bruge denne arbejdskraft til at gøre produkterne mere videnstunge. Det er et af de helt store problemer,